

edves köz-
gó bácsi-
részt ve-
E mai
Magassy
estv. A
Abban a
papirosa
írata is,
nak illik
szívesen
adom. —
tü-száma
A mon-
ni. Csak
ve küld-
ézkedtem.

t. szer-
óitól be-
Kereszt“
frtnyi
szönettel

Géza
ztárnok.

részére:
nt gyűj-
akozók:
s bácsi
Miklós
ka bácsi
osa néni
Buzeszkó
20 kr.,
kr.) Kö-

es ada-
bácsi.

gény be-
jt mene-
F. b.

aeum-épület.
esten.

A KANDUR ÉS FIA. (Lásd a 100. lapon.)

A PUSZTA HAZ KINCSE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

MRE már annyira bizalmas lett hozzá, hogy egy napon, amint a nagy diófa alatt heverésztek, így szólt hozzá:

— De még a cselédek is alig pár nap mulva már mind megszerették a kis leányt, mert nemcsak hogy mindig nyájas, kedves volt hozzájuk, hanem mindig rajta volt, hogy valamivel segítségükre legyen.

Igy aztán igen kevés idő mulva mindenki úgy találta, hogy nagyon okos dolog volt ide hozni Évikét. Ennek pedig igen egyszerű a magyarázata: Évike hálás akart lenni és őszintén, önzetlenül törekedett arra, hogy mindenkivel szemben bebizonyítsa ezt. Ha kissé nehezebb dolgot végzett és olvasgatva szeretett volna pihenni, mégis rögtön letette a könyvet és fölugrott, ha a kis Palika szólította, hogy menjen vele játszani. Nem a maga kedvtöltésére volt gondja, hanem hogy másoknak kellemes legyen és ilyen módon akárki is éppen úgy megszeretheti magát. Aki nem hiszi, próbálja meg.

Imre már annyira bizalmas lett hozzá, hogy egy napon, amint a nagy diófa alatt heverésztek, így szólt hozzá:

— Hallod-e Évike, te többet vagy ott bent a szobában: nem hallottad, meddig lesz még itt Klári néni?

— Meddig lesz itt? Hát hol volna? Nem lakik mindig itt?

— Az kellene még! Hallod Palika? Hogy mindig itt legyen!

— Oh, az borzasztó volna! bizonyítá Palika.

— De hát hol lakik, ha nem itt? kérde Évike.

— A városban, nem igen messzire innen. Ott él egymaga.... azaz van egy öreg cselédje, az még öregebb, mint ő.

— De szomorú élete lehet! kiáltott fel Évike. Nem csodálom, ha nem siet oda vissza.

Imre kissé mehökkent. Erre ő soha sem gondolt. Pedig Évikének csakugyan igaza van. Imre nagyon is jól tudta ezt, mert egyszer, mikor Palika himlőben feküdt, a mama Imrét elküldte a nénihez, ott kellett pár hetet töltenie. Énnél keservesebb időre még nem is emlékezett. Komor, ócska ház volt az, melyben a néni lakott, a kapuja mindig zárva, ember ritkán kopogtatott be, csöndesen unalmasan teltek a napok mindig egyformán. Szinte borzongott, ha néha, nagyritkán arra gondolt, hogy még valaha oda kellene mennie. Nem csoda, ha Klári néni sem igen szeret oda vissza térni.

— Persze, igazad van, mondá elgondolkodva. Különbözik most már nem is bánom annyira, ha itt van is. Egy idő óta nem olyan kiállhatatlan, nem zsörtölődik annyit. De láttad volna csak régebben! Minden áron azt akarta, hogy én elmenjek a háztól valami városi iskolába.

— Hiszen az nagyon jó! Hallottam én apácskántól, hogy ő milyen sokáig járt iskolába és mennyi sok szépet tanult.

— K

én itt
csak eg
volt. Itt
boldogu
a kis le
erdőbe.

ott a v
köllene

Már ezt

— D
— O

Klári n
dig Évi
lanál a
leszek
életed.

— O
mamád

— U
és jó kis

Ez te

— T
tart, csa

is megfi

voltál, u
dennap

— H
kosan be

öregebb
háznál?

Ez na

Imre m
igen tud
az Évike

szén...
meggond
lami nag
gondolta

— Kell is az nekem! Eleget tanulok én itt is. Nem akarok én tudós lenni, csak egyszerű gazda, amilyen az apám volt. Itt a mi falusi iskolánkkal könnyen boldogulok, fél óra alatt megtanulom azt a kis leczkét, aztán mehetek a mezőre, erdőbe, csinálhatok, amit akarok. De ott a városban egész nap a könyveket köllene bujnom, reggeltől estig irkálom. Már ezt ugyan nem teszem!

— De ha a mamád akarja?

— Oh, ő csak azért akarja, mert Klári néni tele beszél a fejét. Te pedig Évike jobban tennéd, ha nem állnál a néni pártjára, mert ha én nem leszek itt, neked sem lesz olyan vigéleted.

— Oh, azt magam is hiszem. És a mamád is nagyon busulna, tudom.

— Ugy-e? No lám! Te mégis okos és jó kis lány vagy.

Ez teljesen megengesztelte Imrét.

— Tudtam én, hogy mindenki velem tart, csak a néni van ellenem. No de én is megfizetek neki, mert amíg te itt nem voltál, ugyancsak megboszantottam mindennap egy párszor.

— Helyes az, ha az ember szándékosan boszantja azt, aki oly sok évvel öregebb és hozzá még vendég is a háznál?

Ez nagyon alkalmatlan kérdés volt. Imre megint meg volt akadva s nem igen tudott felelni. Már hogy is tud ez az Évike ilyen füresákat kérdezni? Hiszen... persze... Imre most, ha jól meggondolta, maga sem találta azt valami nagyon dicső dolognak. De ezt csak gondolta. Nem szükséges, hogy meg is

vallja ilyen együgyü leányka előtt. Csak vonogatta a vállát.

— Jól van no... hagyjuk ezt... inkább beszéljünk másról. Hát mondd csak Évike: mikor még ott voltál abban az el... no... mikor még az atyáddal együtt laktál, nagyon unalmas volt ott nálatok?

Voltaképen nem ezt akarta kérdezni. De nem akart és nem is tudott mindjárt rátérni arra, amit tudni kívánt. Mindig leste az alkalmat, hogy kivallassa Évikét, de ez nem volt könnyű dolog. Ügyesen köllött hozzá fogni, hogy észre ne vegye, mit akar. Ebből a kérdésből Évike csakugyan nem is vett észre semmit és őszintén felelé:

— Hogy unalmas volt-e? Nem tudom én... ott soha sem jutott eszembe. Most már azt hiszem, hogy nagyon unalmas volt. Soha sem jött oda senki, mi sem jártunk ki, az öreg Zsuzsa is csak nagyon ritkán. Az apám sokszor bezárkózott a szóbájába s olyankor én kimentem a kertbe és ott sétálgattam.

Imre nagyon meg volt elégedve. Most már jó nyomon van.

— Bezárkózott az apád? És mit csinált?

— Ugy gondolom, olvasott vagy irt. Ilyenkor nem szerette, ha zavarják.

— Persze, persze. Nem is zavarta senki, minden ember messzire elkerülte a háznak még a tájékát is, mert féltek tőle.

— Igazán? És miért? kérde Évike csodálkozva.

— Oh, talán bizony nem is tudod?

— Nem én. Hiszen mi nem bántotunk soha senkit.

Imre el volt tökélve, hogy most már nem nyugszik, míg mindent ki nem fürkész. Elszántan kérde:

— Hát azt tudod-e, Évike, hogy hívják azt a házat, amelyben laktál?

— Nem én. Nincs annak semmiféle neve.

— Dehogy nincs! Az emberek úgy hívják, hogy: *elátkozott ház*.

— Igazán? És miért?

— Hát csak azért, mert egy titokzatos ember lakott benne, aki valami gonosz mesterségekkel kincseket gyűjtött, és mint a sárkány, úgy őrizte. Nem látott abból senki egy fillért sem, a gonosz bizonyosan elásta.

— Ejnye! Erről én nem hallottam semmit. Az már nagyon régen lehetett.

A kis Palika nagyon nyugtalanul nézett Imrére. Neki nagyon nem tetszett ez a beszéd. Kezdte gyanítani, hová céloznak az Imre szavai, és szelid, csöndes fiucska létére aggódott, hogy most mindjárt rossz vége lesz ennek a jóízű csevegésnek. De Imre nem tágitott s az Évike szavaira nagyon komolyan felelé:

— Hogy az nagyon régen volt, azt hiszed? Dehogy volt régen! Éppen csak most volt. Az emberek azt mondják, hogy a te apád volt az a fősvény aranycsináló mester.

Évike ámulva meresztette rá szemeit.

— Az én apám? Az én szegény jó apám?! Oh, ugyan ki mondhatta ezt? Hiszen olyan szegény volt, hogy sokszor azt sem tudta beszerezni, ami a legszük-

ségesebb volt. Hányszor szomorkodott e miatt!

— Oh, a zsgoriak rendszeren úgy szoktak. A világért el nem árulnák, mekkora kincsök van. Inkább éhen halnak az arany rakások mellett.

Évike megint csak rá bámult Imrére.

— Nem értem én egy csöppet sem, amit te beszélsz, mondá.

(Folytatása következik.)

A KANDUR ÉS FIA.

(Képpel a czimlapon.)

APÁM Murzuk, kandúr papa!
Nem aludtam az éjszaka.
S ha egy perczig szunyadoztam,
Egerekről álmadoztam.

Igérgeted hetek óta:
Elvezetsz a liba-ólba,
Mert ott folyvást csenegetnek
Kukoriczát az egerek.

Ugy tudom, hogy hajdanában,
Padlásán és kamarában
Sok volt a kövér egérke,
Még a lyukába se fért be.

Hanem — s ezen búsul fiad —
Onnan mind kipusztítottad.
Vékony egér-farkinczája —
De még az se maradt rája!

Hejh, ha élne! — szegény anyám
Több gondot fordítana rám!
De Rontó Pál s Vad Lacziék
Szegénykét agyonütötték.

Vadászni vezess hát engem,
Engedj jó macskává lennem.
Nehogy asszonykám Ilonka
Folyton szidjon: »Menj, te lomha!«

rkodott e
gy szok-
t, mekkora
alnak az
lt Imrére.
ppet sem,

IA.
oa!
oztam,
nek
ban,
iad —
l.
ja!
y anyám
n!
eziek
m,
m.
a
te lomha!

KICSI HOLLANDUS.

MÉG kicsi, de már nem olyan kicsi, hogy legalább látni ne szeretné a vizet. Mert amikor egészen kicsi, akkor éppenségesen olyan, mint akárhányan vannak a magyar kis gyerekek közt, akik nem szeretik a vizet, melyben fürösztik, mosdatják. De később aztán a kis hollandus úgy megszereti a vizet, hogy mindig rajta

jár az esze és alig várja, hogy maga is vízre mehessen.

Nem is nehéz ezt elérni, mert vize van bőven. Még az országa egy részét is fortéllyal és mesterséggel küzdölte el a víztől. Ha megnézték a térképen Németalföldet azaz Hollandiát: láthatják, hogy hosszú darabon az északi tenger szegi a partjait és mélyen bele is nyúl a tenger az ország közepébe. Közben meg az egész ország össze-vissza van szelve csatornáktól, melyeken kisebb hajók is uszhatnak. Ilyen csatornákat ásni ott könnyű dolog, mert sík föld az egész ország, csak úgy messziről hallják a hírét annak, hogy mi a hegység. Ez azonban bajjal is járt hajdanában, mert a tenger vize, nem találván magas partokat, be-betört messzire az országba. Csakhogy a hollandus nem hagyta magát. Olyan töltéseket rakott, hogy még a tenger sem bírta áttörni és azóta békében hagyja a szárazföldön élő embereket.

De ha a tenger nem megy többé az emberekhez, elmennek az emberek a tengerre. Nagyon életre való, ügyes, szorgalmas nép a hollandus. Ha már olyan a vize, hát úgy gondolja, hasznát is kell annak venni. És épít hajókat, aztán neki indul a világnak, hordja, adja-veszi a sok drága portékát egyik országból a másikba és kincsekkel tér haza.

A hollandus nép kicsi nép, de nagyon gazdag, ezt pedig jó részben a víznek, azaz a tengernek köszönheti. Hajóival eljár messzi idegen világrészekbe s egész nagy országokat foglalt el Ázsiában, hol a gazdag természet bőségesen terem mindenféle értékes holmit. Ezt

hajóikon elhordják haza vagy más országok kikötőibe és drága pénzen adják el. Ha nem volna ott a nagy víz, nem volnának hajóik, nem gyűjthetnék így raktásra a kincseket.

Természetes tehát, hogy a hollandus szereti a vizet és nagyon jó hajós. Mikor a magyar gyerek azzal játszik, hogy vessző paripán lovagol és huszárnak készül, akkor a kicsi hollandus fiú hajócskát ró össze és próbálgatja a tócsán, tengerparton, jól uszik-e? De azért tudja, hogy ez csak játék és sováran néz az igazi nagy hajókra, melyek ott usznak a távolban, jönnek-mennek, s amelyeknek valamelyikén talán éppen az ő apja is hajóztat.

Ez a kicsi hollandus itt a képen az ő testvér-nénikéjével alighanem éppen az apját lesi most a tengerparton. Egész raja a kisebb-nagyobb hajóknak vitorláz erre-arra s a kis fiú bizonyosan még rá sem ismer, melyik hajó is az, amelyiknek örülnie kell, mert az hozza vissza az apát, ki hónapok óta távol jár a vizeken. De nénije ismeri és megmutatja neki.

— Amott jön ni, már látom! Szép hajó, pompásan repül a legkisebb szélben is. Mondta az apánk, hogy úgy repül akár a madár.

— Akkor megkérem, hogy majd ha ismét utra indul, engem is vigyen magával.

Nem is adok neki többet egy-két esztendőnél s a kis hollandus már ott lesz a hajón s mint ügyes, bátor matrózgyerek fogja bejárni az öt világrészt.

TÓT PARASZT-FIUK KÖZÖTT.

UDJÁTOK-E, mi az a »rafajka«? Bizonyára sokan hírét sem hallottátok. A rafajka egy nagy, terebélyes gyümölcsös fákkal beültetett kert tövében elterülő, zöld pázsittal bevont rét. Itt szoktunk mi nyáron át játszadozni, ha meguntuk a kertben ugrálni, és ha a vakácziókat kedves nagymamánknál, Hosszumezőn, zemplén-megyei tót falucskában töltjük. Nincs nekünk szép vakácziónk, ha ott nem lehetünk. A rafajkán (nyilván tót szó) szoktunk leginkább játszani. Itt eregetjük a sárkányt; de a vásott paraszt fiuk, ha elérik, mindegyiket kilyukgatják. Mikor az első sárkányt eresztettük, csodálkozva gyűltek össze a rafajkára az ismeretlen szörny megsemmisítésére. Mindjárt szóba is eredtek velünk:

— Ládzi! Miglozs! Czo to? (Laczi! Miklós! Mi ez?)

— Sárkány! felelénk mi.

— Zsarkan! Zsarkan! Hihih!

Midőn azonban megtudták, hogy a sárkány nem veszedelmes jószág: mindig, mint már mondtam is, ha csak szerét ejthették, beütötték, ugyannyira, hogy mi teljesen bele fáradtunk a gyártásába.

A sárkány-eregetés után katonásdit kezdtünk játszani. Faragtunk magunknak zsendelyből puskát és kardot. A kert széles utain vezettem a két főből álló sereget jobbra és balra, hátra és előre. Mikor azután már jól betanítottam a hadseregem, a rafajkára indultunk, és ott még egyéb gyakorlatokat is végeztünk: olyat is, hogy hárman neki mertünk menni az öt tót fiunak. Később azonban annyira kibékültünk, hogy Vojdku Jankót és Pavelko Andriskut besoroztuk a hadseregünkbe. De oly ügyetlenek voltak, hogy sem puskát, sem kardot nem bírtak faragni, hanem ostorukat az oldalukra kötötték, ez volt az ő kardjuk; puska helyett pedig elővették bieskájukat és kinyitották. Eze-

ket nem bírtam jól megtanítani. Ha azt mondtam »Vigyázz!« — ilyenkor a jobb lábukat vetették előre.

Észre sem vettük, hogy egyszerre csak föllázadt a két híres katona, s csupán akkor tudtuk meg e gyalázatos cselszövényt, mikor kint a sétába bele fáradva, egy árok szélére heveredtünk le. Rögtön ott termett a két elpártolt vitéz. Az egyiknek kezében egyenesre nyújtott vas hordó-abroncs, a másikéban suhogó fűzfa vessző. Rögtön glédába állottak. Elöl Vojdku Jankó, hátul pedig Pavelko Andrisku vigyázott, hogy el ne szökhesünk. Ők vezényeltek egy darabig. Végre ütött a megszabadulás órája! Pavelko Andrisku ugyanis, kire még libák őrzése is volt bízva, észre vette, hogy ezek a tilosba mentek. Rögtön abba hagyta a vezénylést s a libái után iramodott. Ezt az alkalmat arra használtuk, hogy kiállottunk a glédából és haza felé vettük utunkat. De Vojdku Jankó sem volt rest, utánunk sietett. Mi azonban hősiiesen visszavertük. Végre is felhagytak az üldözéssel. Így szabadítottuk ki magunkat a hamis parasztfiuk körmei közül.

WEISZ LÁSZLÓ.

A GYŐZELMES HADVEZÉR.

— Kicsi beszélyke. —

MEGHÜLT Lajoska s pár napig nem mehetett ki a szobából. Unatkozott persze nagyon és nem mondhatnám, hogy rossz kedvében valami nagyon kedves lett volna.

Most éppen az ablaknál állt és nézegetett ki az utcára. Egyszerre fölvidult, mert valamit látott, ami nagyon tetszett neki. Katonáság vonult végig az utcán. Elöl büszke paripán lovagolt a generális az adjutánsaival, aztán a katona-banda harsogó zenészóval, utána pedig a délczeg bakák hosszú sorokban.

— Jaj de szeretném, ha én is olyan vitéz katona lehetnék! sohajtott fel.

— Ha szeretnél, hát mért nem vagy az? szolt a mama.

— Miért nem vagyok az? Már hogy lehetnék, mikor még olyan apróka vagyok? Aztán nem is olyan közkatona szeretnék én lenni, mint ezek itt... az nagyon sok van... hanem generális... aki ott elöl lovagol... az mindenkinek parancsol... az már aztán hatalmas ur. Az vezeti csatába a katonákat és ezeknek azt kell tenniök, amit a hadvezér parancsol.

— Lehetnél te is hadvezér, éppen olyan hatalmas a magad serege fölött, mely engedelmeskedni köteles neked.

— De hát hol az én seregem?

— Hol? Hát van két kezed, van lábaid, van szemed, van tíz ujjad, van hangod. — az mind neked engedelmeskedik és jót vagy rosszat csinál, amint parancsolod. Ha ezt a sereget jól regulában tartanád és diadalmas csatákra vezetnéd, mindjárt jeles hadvezér volnál.

Lajoskának megtetszett ez a gondolat. Ő a hadvezér s keze-lába, ujjai, szemei, szája, nyelve az ő katonái. No már ezeknek csakugyan parancsolhat és szabhat regulát. Ez nem is nehéz dolog.

Alig mult azonban néhány percz, ugy találta, hogy mégsem olyan könnyű, mint gondolta. Amint a katonák elvonultak, ő is a másik szobába ment, hogy a képes könyvével mulasson. De mit látott! A könyv a földön hevert s egyik képketté volt szakitva. Semmi kétség, hogy a kis Milike tette... ott felejtette a bábuját is a könyv mellett.

A Lajoska serege azonnal megmozdult. A lábai futni akartak, hogy fölkeressék a könyvrontó kis leányt; az ujjai dühösen ököltre szorultak, hogy majd jól eldöngessék a bűnöst; a szája fölnyilt, hogy hangos bömböléssel verje föl a házat: a szemeiből pedig az elkeseredés könyei kezdtek potyogni.

Egyszerre azonban észébe jutott Lajoskának az ő hadvezérsége. Helyes lesz-é,

ha az ő katonái mind azt teszik, amire készülnek? Dicsőséget fognak-é vele aratni? Nem igen.

— Allj! parancsolta hirtelen a hadvezér.

Lábai megálltak, ökle kinyilt, a bömbölő hang beütközött a torkában, a keserű könyek pedig vissza szorultak a szemeibe. Várták mind, hogy most hát mi lesz a parancs? Lajoska hadvezér pedig ilyet gondolt:

— Az a Milike olyan csöpp, hogy még nem tudja a könyvet jól forgatni... de ha megigérem neki, hogy a mikor akarja, majd én mutogatom neki a képet, de ő maga ne nyuljon hozzá... ha neki adom előre jutalmul ezt a fél almát... és ha szépen rábeszélem... ezt megérti és máskor nem lesz baj.

Kiadta a parancsot. Amint az előbb is csak nehezen engedelmeskedtek a katonái, most ismét nem volt könnyű rászoritani őket a regulára. De végre is sikerült. Lábai szépen lassan megindultak, a szemei nyájasan pillantottak, keze szeliden simogatta a kicsi leánykát, hangja pedig szép szavakkal mondott magyarázatot. Keményen parancsolt a hadvezér, hát megtették.

A mama pedig, hogy, hogy nem, megtudta az egészet s megveregette a Lajoska vállát:

— Látom, csakugyan hadvezérnek születtél. Már kivitad az első nagy győzelmet: tudtál parancsolni saját magadnak.

Ugy hallom, Lajoska azóta is gyakorolja magát ebben a hadvezéri tudományban, s nagyon bizom benne, hogy ilyen módon csakugyan igen jeles vitéz lesz belőle.

BETŰ REJTVÉNY.

for, for, for, for, for τ σ $\frac{B}{A}$ $\frac{kó}{i}$ $\frac{S}{A}$ $\frac{kó}{i}$

for, for, for, for, for $\frac{i}{i}$ $\frac{S}{A}$ $\frac{kó}{i}$

KIS KIRÁLYNŐ.

AZ ÉN nevem *Vilhelmina* —
 S bár kis lányka vagyok én:
 Még is egy szép, gazdag ország
 Királynője vagyok én.

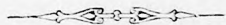
Kis királynő, kinek fején
Egy nagy korona ragyog —
Német-alföldi királyság
Királynője én vagyok.

Komoly államférfiakból
Áll mindennapi köröm,
Míg lányka társaimnak
Int a játék és öröm.

Fény környékez, hajlonganak:
Elöttem ország-nagyok —
Ah, de szomorú a szívem —
Arva kis leány vagyok.

Hős királyom, édes atyám
Örökébe léptem én —
Gazdag vagyok és hatalmas,
S mégis, mégis oly szegény!

Egy vigaszom, boldogságom: —
Biztatón mosolyg reám,
Bánatos özvegy királyné —
Az én drága, jó anyám!

A PÁSTÉTOM VESZEDELME

vagy

NE BIZD MÁSRRA A MAGAD DOLGÁT.

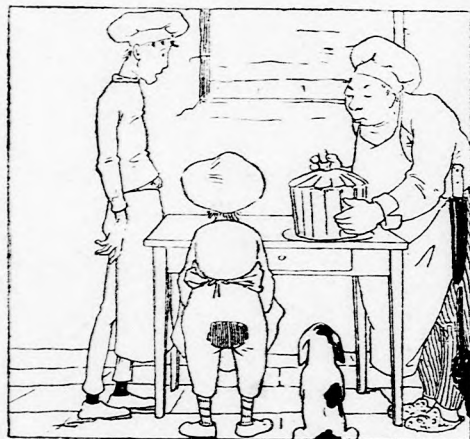
— Csattanós história muzsika-szóval 12 képpel. —

MÉG a legmérgeesebb ellensége sem merte volna azt mondani, hogy Ambrus mester nem a legjelesebb szakácmester. Ha mondta volna is, nem hiszi el senki. Majd bizony az öreg báró ur olyan szakácmestert tart, aki nem érti a mesterségét! Ma libamáj-pástétomot rendelt a báró ur, vendéget is hívott a jó lakomára.

— Jöhet is, szólt Ambrus mester, amint elkészítette a pompás pastétomot. Ilyen jól még nekem sem mindig sikerül.

Gyönyörködve tette a kész pástétomot az asztalra. Gyurka, a kukta, szájtátva bámulta a mesteri művet. Ő már félig-

meddig értett a mesterséghez, de éppen csak annyira, hogy felsóhajtott:

— Oh, mikor fogok én ilyet készíteni tudni!

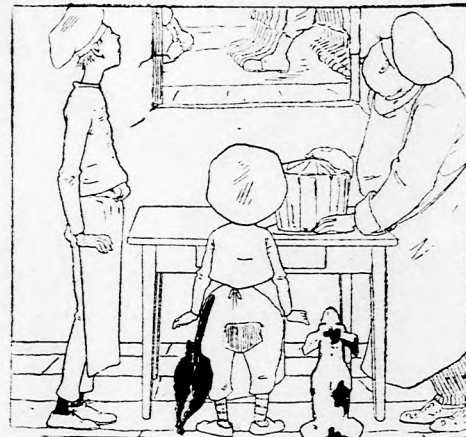
A kis Karcsi, aki még csak kukta inas volt, szintén bámulta a pompás pástétomot; de ő bizony másfélét gondolt, csak hogy nem mondta meg. Milyen jó volna belekóstolni ebbe a mesteri mübe!

Ott ült Karcsi mellett Fitos, a gazda kutyája is. Nagyon szimatolgatott, de hogy mit gondolt, azt már igazán nem tudom. Csak úgy gyanítom, hogy inkább Karcival tartott, mint Gyurkával. Csupán az ötödik, aki ott volt, a fekete nagy czicza, az nem sokat törődött a dologgal s oldalt fordult. Nincs is neki semmi köze a pástétomhoz.

Még javában gyönyörködtek a jól sikerült müben és Ambrus mester előre örült, milyen dicséretet fog ma aratni, mikor kívülről hangos zeneszó csendült meg.

— Jön a banda! Katonák jönnek erre! szólt Gyurka.

Ezt nagyon jól találta el, mert a következő perczben már ott lépkedett el az

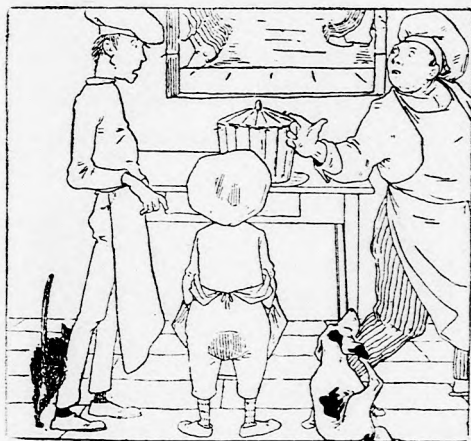
ezred az ablak előtt. Elöl lóháton az ezredes, aztán a banda, vig nótákat fujva, utána feszes rendben a vitézek.

Olyan szép volt ezt látni, hogy még a jeles pástétomot sem bámulták többé. Ambrus mester különösen nagyon szeretne nézni a délczeg katonákat s még inkább szeretne hallgatni a katonazenét. Maga is volt valamikor katona.

— Megnézem egy kicsit közelebből ezt az ezredet, szépen masiroz-e? A zenét is jobban hallom, ha kiállok a kapu elé. Mért is ne tenném? Már befejeztem a dolgomat.

Nem gondolkozhatott sokáig, mert a katonák szaporán masiroztak.

— Gyurka, vigyázz a pástétomra. Mindjárt visszajövök, csak a kapu elé

szaladok egy kicsit, hogy megnézzem a katonáinkat.

Gyorsan kiment. Gyurka pedig mérgesen nézett utána.

— Szereti a muzsikát? ... de én is szeretem ám! És nekem inkább is illik, hogy kiálljak a kapu elé. Tessék! Most itt őrizhetem a pástétomot, ő pedig kint mulat. Ez nem igazság. Ha ő kimehet a kapu elé, kimehetek én is!

Igen ám, de ki vigyáz a finom pástétomra? Ki? Hát az a haszontalan kis Karesi mire való? Egyéb hasznát úgy sem lehet venni. De annyit már csak tud, hogy őrt álljon a pástétomnál.

— Hallod-e Karesi! Te maradj itt szépen, amig vissza térek. Nem tart sokáig, csak éppen egy perczre futok ki. De azt mondom, jól vigyázz!

Ezzel Gyurka is kiszaladt, a kis Karesira bizva a drága pástétom őrzésének nagy gondját.

Karesi nagyon jó fiu volt s én nagyon bizom benne, hogy idővel olyan jeles szakácsmester lesz belőle, akinek főztjét még a király is megeheti. Olyan kitünően meg tudta már rakni a tüzet, hámozni a krumplit, almát, szemelgetni a mazsolát, mandolát, hogy a krumpliból soha sem hiányzott semmi, az almából is csak itt-ott valamicske, mert hát meg köllött kóstolni, nem romlott-é meg? Mondom, nagyon derék fiu volt Karesi, de most az egyszer mégis elfutotta a pulykaméreg.

— Már ez mégsem járja ... ők mennek ki a muzsikát hallgatni ... ők már hallhatták eleget, ők már nagyok ... mindenütt csak a magamforma gyerekek szaladnak a banda után. Szép is volna, hogy én itt álldogáljak, ők pedig ott kint mulassanak.

Hamarosan el is tökélte Karcsi, hogy ebből ugyan semmi sem lesz. Itt a Fitos, az majd vigyáz, hogy senki se jöjjön be a konyhába.

— Vigyázz Fitos! Én egy percze kiszaladok, addig te maradj itt, senkit be ne eresz!

És szaladt ki, teljesen megnyugodva, hogy az okos, hű Fitos gondosan követi a parancsát.

Nem is lehetett azt Fitosra jó lélekkel rámondani, hogy ne lett volna okos és hűséges kutya. Bebizonyította azt már sokszor, elűzve holmi gyanus csavargókat a konyha ajtajától. De már ez a mostani parancs mégsem volt egészen inyére.

— Mindnyájan sietnek kifelé, csak engemet hagynak itt? Hát rendjén van ez? A kutyának ott a helye, ahol a gazdája van. Én bizony nem maradok itt. Ugy se jár most itt semmiféle idegen, nincs kit elriasztani. Ha meg éppen valakinek itt kell maradni, hát itt a cicza koma.

A fekete cicza csakugyan nagy nyugalommal ült ott a konyha közepén.

— Kedves cicza koma, te itt maradsz ugy-e? Utána kell néznem, hová

mentek és mit csinálnak a gazdáink. Rögtön itt termek.

Mire befejezte mondókáját, már kint is volt. Sietnie kellett, hogy még neki is jusson valami a mulatságból.

A cicza pedig nem marasztalta. Ő nem vágyódott egy csöppet sem a katonabanda muzsikájára. Azt meg már éppen nagyon szerette, hogy magára hagyták.

— Csak azt szeretném tudni, oda lesznek-e néhány perczig? Ha elég időm lenne, talán bele foghatnék.

Óvatosan szét nézett, csakugyan megszire mentek-e el mindnyájan. Aztán vissza tért az asztalhoz és elégedetten dorombolt.

— Azt hiszem, megpróbálhatom. Rám hagytak itt mindent, most hát gazdálkodhatom, amint nekem tetszik.

Hozzá is látott és gazdálkodott a maga tetszése szerint. Arról nem tehetett, hogy amit ő jónak látott, az nem igen tetszett Ambrus mesternek, aki majd holtra

ijedt, mikor vissza tért és látta, mi történt az asztalon.

Ott bizony a torkos ezicza már egészen szédulta a gyönyörű pompás pástétomot s kiette belőle a legjobb falatokat. Már a méltóságos ur ma nem eszik pástétomot, akárhogy szereti.

— Jaj semmiházi macskája! ordítá Ambrus mester. Hát neked készítettem én azt a pompás eledelt!? Jaj, mindjárt megüt a guta!

Czicza koma már éppen jól is lakott, de meg úgy gondolta, hogy jobb lesz

távol lenni attól a szomorú eseménytől, mikor Ambrus mestert megüt a guta. Hát nagyot szökkent az asztalról és egy pillanat alatt úgy eltűnt, hogy nyoma sem látszott.

Ambrus mester ezalatt meggondolta a dolgot, s hogysen őt üsse meg a guta, inkább ő ütötte mérgében úgy nyakon

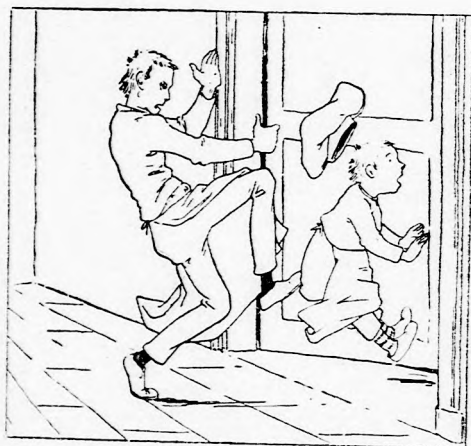
Gyurkát, hogy ennek még a fehér süveg is leröpült a fejéről.

— Hát így teljesíted, amit parancsolok? Rád bízom, hogy őrizd a pástétomot, te pedig elkóborolsz? Nesze, ez a tied!

És még párszor nagyot csattant a Gyurka orozája. Akart volna Gyurka mentegetőzni, de még a szava is elakadt a hatalmas nyaklevesektől, ami nem csoda, mert odább a kis Karcsi az ajtóban nem kapta, csupán látta, mégis alig tudta, melyik lábára álljon ijedtében. Csak annak örült, hogy ő maradt hátrább és így nem ő került a mester tenyere alá.

Ennek azonban nem sokáig örült. Mert Gyurka, amit nem igen csodálok; szörnyü módon el volt keseredve.

— Hiszen én itt hagytam Karesit, hogy vigyázzon... ennyit már csak rá lehetne bízni? Nem megmondtam, hogy maradj itt, te gézengúz? Hát hogy mertél kimenni? He? No megállj!

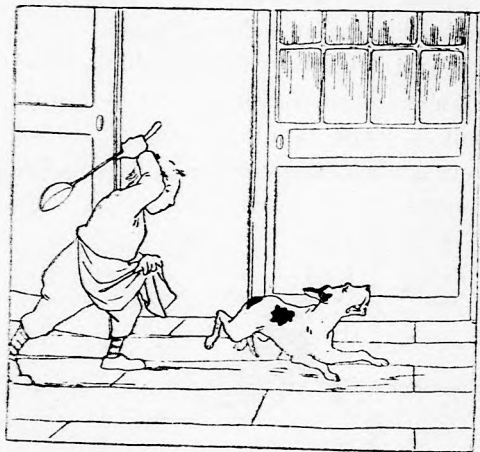
Meg is állt volna Karesi, ha lehet. De a bösz Gyurka ugy neki rontott, hogy majd agyon gázolta. Ütötte, rugta és Karesi azt sem tudta: röpül-e, gurul-e vagy a maga lábán fut.

Mikor végre föltápáskodott, semmi csodálatos sem volt benne, hogy neki sem tetszett ez a multság. Hiszen az igaz, nem lehet tagadni, hogy nem épen azt cselekedte, amit rá bízta. De hát tudhatta ő azt, hogy ekkora baj lesz belőle?

— Ott hagytam Fitost, mért nem vigyázt? Máskor bezzeg tud acsarkodni ellene! Hitvány haszontalan jószág! Meg-

állj csak, mindjárt megtanítlak én, hogy köll engedelmeskedni!

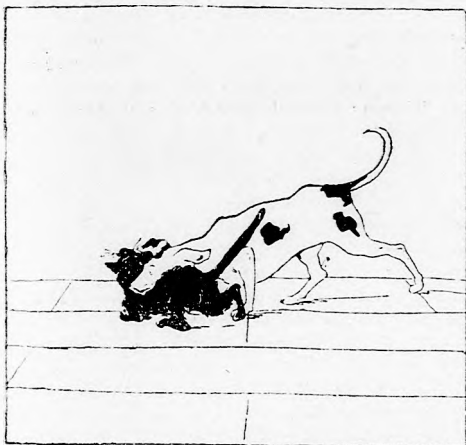
Fölkapta a merő-kanalat és Fitos egyszerre csak azon vette észre magát, hogy

nagyokat puffan a szőre. No, ez meg már neki nem tetszett és üvöltve menekült a váratlan jutalom elől. Hanem amit kapott, azt semmikép sem rázhatta le többé, ugyancsak sajgott bele a dereka.

— Oh, ez már csak igazságtalanság! Hát én ettem meg a pástétomot? Pedig megehettem volna... akkor legalább vigasztalódhatnám a verésért. De az a gonosz cicza koma lakmározott s én kapok ki! Szörnyűség! No, kerüljön csak elibém az a cicza! Ni, éppen ott nyalogatja a száját! Megállj csak!

A cicza bizony nem állt volna meg, ha nem kénytelen vele. Látta a veszedelmet és futásnak eredt, de Fitos utól érte és megragadta. Én bizony nem adtam volna már egy kopott rézkrajczárt sem a cicza életeért, mert Fitos oly ádáz boszuvágy-

gyal végtá bele a fogait, hogy még csak egy pillanat s agyon roppantja.

De éppen ekkor a gazda szigorú hangja hallatszott.

— Micsoda láрма és felfordulás ez itt? kérde a báró ur.

Mindnyájan megszeppenve húzódtak félre. Itt a gazda, de hol a pástétom? Mindjárt jön a vendég, nem lehet eltagadni a nagy bajt.

Elő is állt Ambrus mester és ötölvehatólva elmondta, mi történt és hogyan történt... a Gyurka... a Karsci...

meg a Fitos... voltaképen pedig a fekete czicza a bünös...

— Hibásak lehetnek azok is, de az igazi bünös csak maga, Ambrus. Kutya macska csak oktalan állat; Gyurka, Karsci csak gyerek; én nem őket biztam meg a pástétommal. A maga dolgát senki se bizza másra; ha teszi, lássa a kárát. Most megyek a vendégemhez és elviszem a legjobb vendéglőbe, ahol pástétomot kapunk, az árát pedig maga fogja fizetni. Aztán ha tudja, vegye meg a cziczán!

Hanem a czicza bizony soha sem fizette meg s Ambrus mester azontul ha elkészítette a pástétomot, nem bízta másra, ha még olyan szépen fujta is a katona banda.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XL. kötet 5-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

Z	Á	G	R	Á	B
Á	R	NY	É	K	
G	Ó	LY	A		
R	Á	K			
Á	R				
B					

Helyesen fejtették meg: Szilágyi Ágota, Mezey Berta és Mariska, Zsigmond Kálmán és Zoltán, Markó János, Strakovics Malvine és Aranka, Vadas Zoltán, Kovácz Jolánka, Cziráky Miklós, Ehrlich Ilonka, Netter

Berta és Irén, Iró Lajos, Subert Elza és Zoltán, ifj. Márffy Ede, Faludy Mariska és Lajos, Weiss Elise, Finitzer Gizella, Kund Margit, Grumász Boriska, Steiner Kálmán és Feri, Strasser Elza, Messer Rudolf, ifj. Szöllősy Lajos, Szöllősy János, Schön Gyula és Miksa, Mórocz Jolán, Reimann Klára, Seefehlner Emilia és Aranka, Schunda Károly, Fischer Oszkár, Ármuth Erzsí, Székely Katinka, Könyöki Ella, Galamb Ilona és Rózsa, Szántó János, Prettenhoffer Pisti, Lányi Alexa és Marci, Gombos Gyula, Lövy Margit és Zelma, Márki Imre, Hubert Irma, Baranyay Gizella, Moesz Iza és Ilonka, Vincze Alice és Margit, Szigeti Mariska és István, Zádor Béla, Fazekas Juliska és Ilonka, Gállik testvérek, Schossberger L. Gida, Magassy Sarolta, Hirschl Kornélia és Margit, Scheinberger Irén és Bella, Pollák Alfréd, Mangold Irén, Schulhof Artur, Deutsch Edith és Marianna, ifj. gr. Csáky Gyula, Berger Irén, Komjáthy Gyula, Both Vilma, Viktor és Ernő, Weisz Dezső, Ónody Ilona, Neuwelt Irma, Szunyogh Bandi és István, Moser Ferenc és Miksa, Lojczel Irma, Buzáth Mariska és Jolán, Kisfaludy Iza, Bergl testvérek, Eöry Etelka, Schaffer Mariska és Gézuska, Zankó Zolti, Guary Malvin, Végh Józsa, Witz Arthur és Dezső, Adler Berta és Frida, Pfeiffer Gyuri, Schwartz Olga, Lang Mariska és Margit, Borosta Mihály, Biederman Frida, Milch Anna, Tamásy Bálint, Szinyey Rózsika, Osztóics Margit, Bernáth testvérek, Csihás Bella és Flórika (kinek az írása? F. b.), Schvarcz Jenny, Holub Jenő, Weldin Gizike és Janika, Schlichter testv.

FORGÓ BÁCSI TÁJA.

Végh Józsa. A »Lohengrin«, »Almásy« és »Hamburg« nevek helyett inkább ajánlanám a *Lévay*, *Andrássy* és *Huba* neveket. Az első jeles magyar költő, a másik kitűnő magyar államférfi, a harmadik egyike a hét hős magyar vezérnek. Ily értelemben átdolgozva, küldjed be újra s szívesen közlöm, mert különben gondosan szerkesztetted meg. — **Kirchknopf Feri.** Az első tán nagyon is könnyű; a második már egyszer megjelent. De azért az ügyes összeállítás dicséretet érdemel. — **B. F.** Mint helyesen megjegyezte: Zágráb nem Szlavonia, hanem Horvátország fővárosa, valaminthogy nem Rawlinson, de Rowland Hill volt a levél-bélyeg megteremtője. Az ilyen apró tollhibák nélkül nem eshetik meg újság szerkesztése. Köszönet a szíves figyelmeztetésért s a még szívesebb elismerésért. — **Kelemen Blanca.** Kettejét besoroztam. A kedves megemlékezést viszonzom. — **Taubner Margit.** Örömdönek, melyet neked a »Kis Lap« szerez, örvendek. —

Bernáth testv. Denevér s böregér ugyanegyét jelent. A »böregér« nyilván a »*Lederm Maus*«-nak értett »*Flederm Maus*«-ból származik. Csak irjad bátran: olvasol, teszel, veszel, leszel stb. A Révay ikés-guzsán már úgy is tágitottak jelesebb írónk; mert ami az ország egy részében ikés ige-számba megy, az a másikában iktelen. P. o.: »legyék hozzám jó szívvel« (Alföld) »fagyik« (Erdély). — **Kármán Tódor.** Köszönöm a Szidi néni gyönyörű meséjét, melyet a »Thezeus királyfi« után fogok közölni. Emez még ez évnegyed folyamán jelen meg. — **Prónay András.** Mentül előbb halljam teljes fölépülésed örvendetes hírét. — **Roth testv.** Forduljatok egyenest Kókai L. könyvkereskedéséhez (Sütő-utca Károly-kaszárnya) amint hogy abban a hirdetésben meg is láthattátok. Mi értelme és haszna volna a jelentésnek, ha nem az: hogy közvetlenül az eredeti forrásnál keressétek? — **„Télen.“** Semmi nyoma a tehetőségnek. A szép érzelmek szép forma nélkül a költészetben nem tesznek számot. — **Berger Irén.** Ha a *kiadó* hivatalnak irsz, az szívesen közli veled H. S. czimét. A többiben eljárta. — **Szunyogh Bandi és István.** Szavatokon foglak s elvárom a kedves látogatást. — **F. B.** Szíves ajánlatát köszönettel mellőzük. — **Adler Berta és Frida.** Az írásban szép, hangban szeretetreméltó levélke örömenre szolgált. Kérdésekre a legszívesebb igennel válaszolok. — **Pfeffer Gyuri.** Tudom én azt: aki egyszer belekóstol a »Kis Lap«-ba, hamar megszereti. Ez a tudat az én legszebb jutalmam. — **Schwartz Olga.** Reményem, hogy azóta már egészen föllábadtál. Tudósíts. — **Lang testv.** Nem új a ti rejtvényetek sem. De hiszen akad elég más is. Lássam, találta-e alkalmasabbat? — **Biczó Gyuri.** *Telefon* a hangot tovább adja, *fonográf* a hangot rögzíti. Amazon hangod rohasem ismétlődik, emezzen, ha meglóditod rugóját, annyiszor berreg végig a beszéled vagy zeng végig az éneked, ahányszor akarod. — **Biedermann Frida.** Csak nézem a levelező lapodon a kelet helyét. Hol »*Debrezin*«-t, hol »*Grosswarden*«-t olvasok. Csak nem tudok rátérni honnan is kerültek soraid, amidőn a pósta-bélyeg homályos betűiből csak kisillabizálom, hogy *Királyháza*. Így már helyt vagyunk. Tehát Magyarországon lakol? — **Sarbo Elza.** És megint egy kis olvasóm, aki rávényt az ő Forgó bácsijára! Mondjad meg Teréz testvér-nénédek, hogy eljegyzésének hírét nagy örömmel értettem meg soraidból, s hogy kívánok neki tiszta szívből sok szerencsét. — *Több levélről a jövő számban.*

„Jótekonyság“ rovata a következő számban.